

C S E N D É S Z A J .

Távol a' nagy világ fergeteg-zajától,
Ölelem napjaim' békés rejtekemben,
Ment vagyok a' fényes pályák villámjától,
Fellelem magamat tulajdon lelkemben.

Míg mások arannyal hímzett igájokat
Izzadt homlokokkal görbedve, feszítik,
Nékem csend 's nyugalom hintnek virágokat,
'S szelíd érzelmeim magokat szépítik.

Ha felriad lelkem néha nyugalmából,
Munkát és kört ohajt nyughatatlankodva,
Hamar magához tér nehézkes álmából,
'S így dorgálja maga magát bosszonkodva:

Hát hivatal kell e, hír 's fény hogy jót tegyünk?
Nem telik e ki ez magunk erejétől?
Kell e, hogy tettünkért nagy neveket vegyünk?
Nem dicső e bérünk szívünk' érzésitől?

Egy könnycsepp, a' mellyet szegénynek szeméből
Titokban letörlünk, nem ad e igaz fényt?
Sőt az nyer polgárrészt földünk szebb mennyiből,
Ki czélzások nélkül tömjényezi a' rényt.

Magyarnak születtem magyar érzésekkel,
Atyámról szállott rám, hont, 's Királyt szeretni
Küzdni a' lenyomást czélzó Ellenekkel,
Csata vesszejöket vélek letéetni:

Temérdek hivatal! 's csak azoktól lehet,
Kik alkonyban élnek, nem lesve senkitől,
Kikre a' pillogás bénymást nem tehet,
Nem függvén senkinek vakon intésitől.

Házam a' világom. Itt minden tettemet
Kedvesim, öelve, rózsákkal fizetik;
Titokban használva, folytatom éltetem,
Érzésim lelkemet édesen rengetik.

Rám maradt örököm' miveigetésében
Örömöm', 's jutalmam fellelem' egyeránt,
Éltem' boldogító egyszerűségében
A' hiú vágyások' gyötrő szomja nem bánt.

Ha néha a' vészek kívül fedelemen,
Ordítva pusztítanak, 's osztán szét derülnek,
Kilépek, segíték ember-tesvéremen,
'S Égiek 's kedyesim estve körül-ülnek.

Igy csörgedez élttem homályban csendesen,
Boldogságom épül erős alapokra,
Fellelvén azt magam magamban tellyesen,
Nem vágyok a' tetőn bolygó csillámokra.

Csak néha, mikor a' lelkesebb férjfiak
Felém közelítenek szép bizodalokkal,
'S nékem a' világban pályát ohajtanak,
Lelkem ébresztgetvén érzékeny hangokkal.

Egy két pillantatom elborúlttá leszen:
Mert még is befolyni a' század' sorsára,
Férjfiakból polgárt, polgárból hőst teszen,
'S vezet a' Zrínyiek', Hunyadik utjára;

'S ha forró is néha a' küzd-hely homokja,
Irigység mardozsván a' vívó' sarkait,
De küzdel, mert szükség, a' haza bajnokja,
Estve Geniusok hűsítik tagjait.

Énnekem nincs pálya mérve a' mezőbe',
Erőm hevertemben apadoz karomból,
De ha kitekintek sötét jövőndőbe,
Fellepek, ugy hiszem, egykor homályomból.

Ha pedig az édes hazának karomra
Boldog környülményi közt nem lesz szüksége,
Elég lesz az mindég megnyugtatósomra:
Nélkülem is áldott hazámnak felsége.

Vay Ábrahám.

RENDELTETÉSÜNK' ELVÉTESE.

A' boldogságért születünk 's nélküle halunk-meg;
Mért van ez? árnyékát üzve, előle futunk.

Primóczi Szent-Miklószy Aloyz.

H A N G O Z A T.

Borong szivem' nyugalma — nem találom.
Vig hajnalát alig hogy ihlelé
Kiholt alkony sötétedik felé
De boldogítani nem jön édes álom.

Ha kő szived' haszontalan csudálom.
Kiben reményem önmagát lelé
Jajok között tolong a' kin belé
'S előmbe áll sohajtozó halálom.

Mi mély üreg — 's kimúlat int alant?
Mi fény lobog kegyelmid' képzetébe!
Betünt a' csillag a' bu' éjjelébe. —

Ah nézd e' kint — 's ezen boldogtalant!
Im kezd az ég homályiból kiválni,
'S neved hamum között csilámban állni.

Balla.

EGER-VÁRÁNAK OSTROMA

(1552-ben.)